

מ"ת 31609/03/23 - מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י נגד פלוני (עציר)- ויעוד חזותי, פלוני (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 31609-03-23 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר) ואח'

בפני כבוד השופט יניב בן הרוש
המבקשת
נגד
המשיבים
מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד מאירי לב
1. פלוני (עציר)-ויעוד חזותי
2. פלוני (עציר)-ויעוד חזותי שניהם ע"י ב"כ עו"ד סלימאן
אבו שעירה

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיבים עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות **תקיפה הגורמת חבלה על ידי שניים** - לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), **ואיומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 1.3.23 יצאה המתלוננת מביתה לאכול XXXXX. המשיב 2, שהינו אחיה, התקשר אליה, ומשחברתה של המתלוננת ר' ענתה, קילל אותה וביקש ממנה להחזיר את המתלוננת לביתה בהקדם. משהצטרפה המתלוננת לשיחה איים המשיב 2 על המתלוננת כי כשתחזור לביתה יהרוג אותה. בעקבות כך חזרה המתלוננת לביתה, המשיב 2 שאל אותה מי הרשה לה לצאת מחוץ לביתה והמתלוננת מסרה שאמה הרשתה לה. אז, חברו המשיבים יחדיו ותקפו את המתלוננת. המשיב 2 הכה אותה עם ידיו בגופה ודפק את ראשה בקיר, ואילו המשיב 1 תקף את המתלוננת עם תנור חימום בכל חלקי גופה ואף איים עליה "אני אראה לך איך אנחנו הגברים". בהמשך תקף המשיב 1 את המתלוננת באמצעות כבל מאריך והכה בה בחלקי גופה. במעשיהם הסבו המשיבים חבלות למתלוננת. בתאריך 4.3.23 יצאה המתלוננת לטאטא את חצר הבית איים המשיב 1 על המתלוננת בכך שאמר לה: **"את רואה את הדלת הזו? את לא תצאי ממנה יותר, אם תצאי אני אהרוג אותך"**.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המשיב טען כי המשיבים לא תקפו את המתלוננת ואף לא נכחו במקום התקיפה. כך שלמעשה מדובר בהפללת שווא וכי המתלוננת היא זו שחבלה בעצמה. הפנה לשינוי בגרסתה. לכך שהקלטת האירוע אינה קבילה בהתאם לחוק האזנת סתר. הפנה לכך שמצבה הנפשי אינו יציב. הפנה לכך שטענות האליבי של

המשיבים לא נבדקו. הפנה לחקירת מ'שהכחיש נוכחות באירוע.

4. ב"כ המבקש הפנה לחומר החקירה לרבות עדויות המתלוננת, הקלטת האירוע, השיחה עם מוקד 100, החבלות על גוף המתלוננת ולעדויות ר'. ציין כי גם אם המתלוננת נסוגה מחלק מגרסתה היא עדיין עמדה על כך שאמרה אמת בחקירותיה הראשונות.

דין בראיות לכאורה

5. עיון בחומר הראיות מלמד כי התשתית העובדתית מבוססת על עדות המתלוננת, הקלטה של האירוע, ומספר ראיות חיזוק נוספות.

6. ראשית, אדרש לגרסת המתלוננת:

א. גרסת המתלוננת בפני השוטרים עלי אלאטראש ביום 4.3.23 היא כי יצאה לאכול ביום רביעי עם חברתה ר' וכשחזרה תקפו אותה בגלל זה. מסרה שיש לה חבלות על הגוף.

ב. גרסת המתלוננת בפני השוטרים חמאסה טארק ביום 4.3.23 היא כי המשיבים תקפו אותה.

ג. בחקירתה מיום 4.3.23 סיפרה המתלוננת יצאה עם חברה לאכול ואז אחיה, המשיב 2, התקשר לחברתה ר'. המשיב איים על המתלוננת שיהרוג אותה. חזרה הביתה בשעה 18:00 המשיב 2 שאל אותה מי נתן לה רשות לצאת מהבית והמתלוננת אמרה שאמא שלה והמשיב 2 אמר שאמא שלה לא יכול להחליט לגביה. בהמשך המשיב 2 תקף אותה ואיים עליה. המשיב 1 הגיע ותקף אותה עם תנור חימום וגם עם כבל מאריך. פ' הגיעה למקום והוציאה את המשיבים. המתלוננת התקשרה למשטרה. משטרה הגיעה אך סברי שעמד בחוץ שלח את השוטרים משם. אחיה ס' ניסה לשכנע אותה שלא להתלונן על המשיבים. המשיב 2 הגיע שוב ואיים שידקור אותה עם סכין אם תצא מהחדר. שלחה לחברתה מריה תמונות של החבלות וביקשה את עזרתה. מסרה שיש לה הקלטה של האירוע. מסרה כי אחותה אסמה ואחיה עבד רבו ראו את התקיפה. לא הייתה מעוניינת למסור את הטלפון של ר' כדי לא לסבכה. לא מוכנה לעימות כי מפחדת מהמשיבים. מסרה כי משנת 2019 בני משפחתה תקפו אותה.

ד. בחקירתה מיום 6.3.23 חזרה על עיקרי עדותה מיום 4.3.23 והוסיפה כי ביום האירוע יצאה לאכול עם חברה שלה מהשטחים שאת פרטיה היא לא רוצה למסור. המשיב 2 התקשר לאותה חברה ואמר לה שהמתלוננת יצאה ללא רשות ושעליה לחזור. חזרה לביתה למרות שפחדה מפני המשיב 2. עם הגיעה לבית המשיב 2 איים עליה והיכה אותה. דפק את הראש שלה בקיר. ואז המשיב 1 גם הגיע וזרק עליה תנור והכה אותה עם כבל של מטען. קיבלה סחרחורת ונפלה. מ' ח' הגיעו והוציאו את המשיבים. בשלב זה התקשרה למשטרה. המשיבים אמרו לה שאם המשטרה תגיע

שתגיד לשוטרים שלא היה כלום. פחדה מפניהם. השוטרים הגיעו וסברי אמר לשוטרים שהאירוע לא היה אצלם והשוטרים הלכו מהמקום. למחרת ניקתה את החצר ואז המשיב 1 אמר לה שהיא לא תצא מהבית. הלכה לבסמה השכנה וסיפרה לה על האירוע שקרה. בהמשך בלעה 18 כדורים כי רצתה להתאבד וישנה מיום חמישי עד יום שבת. כשהתעוררה התקשרה לחברתה מריה, ומריה התקשרה עבורה למשטרה. ציינה כי ביקשה אישור מאמא שלה לצאת מהבית ביום האירוע כי זו המנטאליות של הבדואים. כשמשמיעים לה את ההקלטה מצינת שהמשיבים נשמעים בהקלטה ומסבירה שהם מכים אותה.

ה. בחקירתה מיום 8.3.23 שעה 00:11 מסרה המתלוננת כי רוצה לחזור לביתה ולא להיות עוד במקלט, משום שזה כמו כלא שם.

ו. בחקירתה מיום 8.3.23 שעה 10:33 מסרה המתלוננת כי שתתה כדורי קלונקס לאחר האירוע. חזרה על כך שהמשיבים תקפו אותה. שללה שתקפו אותה בשנת 2019, וציינה כי רק העירו לה על "התנהגות לא הולמת של נערה". מאשרת שכל מסרה בחקירותיה עד כה היה אמת. לא רוצה מקלט. לא מוכנה שיבדקו לה את הטלפון. לא מעוניינת לשמוע את ההקלטה שמסרה לשוטרים. מאשימה את עצמה שבאה להתלונן. ציינה כי המשיב 1 תקף אותה עם תנור קר. הרגישה כאב כשהמשיבים תקפו אותה. שוללת שהמשיבים תקפו אותה בעבר. כשנשאלה אם מכה את עצמה ענתה שלפעמים דופקת את הראש בקיר וגם שוברת טלפון. אין לה בעיה לעשות עימות אך מבהירה כי בעימות יגידו דברים אחרים.

ז. בעימות מיום 8.3.23 שעה 13:31 שבוצע בין המתלוננת לבין המשיב 1, המתלוננת מוסרת שהגיעה למשטרה בלי סיבה. אומרת שלא קרה כלום. המשיב 1 מכחיש אלימות מצידו. המתלוננת נשאלת מדוע משקרת ומוסרת לחוקר: "זו דעתך"

ח. בחקירתה מיום 8.3.23 שעה 14:22 מסרה כי מבחינתה לא קרה כלום. מוסרת שכל מה שמסרה היה שקר. שוללת שפחדה בעימות. נחקרת באזהרה. התקשרה למשטרה כי איבדה שפיות. לקחה כדורי קלונקס. מוסרת כי תוקפת את מי שמרגיז אותה. ביום האירוע אף אחד לא עצבן אותה. מבקשת שישחררו את המשיבים. לא רוצה לדבר עד שהמשיבים ישוחררו. לגבי החבלות טוענת שגרמה אותן לעצמה. לגבי ההקלטה טוענת שמדובר במשחק שלה עם המשיבים. אך אין לה תשובה באיזה משחק שיחקו. הולכת להרוג את עצמה.

7. הלכה היא כי בבחינת התשתית הראייתית בהליכי מעצר בית המשפט לא יידרש לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל. ראו למשל: בש"פ 1385/15 **כהן נ' מדינת ישראל**. על כן רק במקרים חריגים ייתן בית המשפט דעתו לטענות לגבי מהימנות העדים כאשר: "**חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוט מהותיות המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית**" ראו למשל בש"פ 9896/16 **מחיסן נ' מדינת ישראל**. בענייננו, גרסת המתלוננת נותרה בעינה, לאורך שלוש חקירות, עד לעימות שבוצע בינה לבין המשיב 1, אז שללה באופן גורף את גרסתה המפלילה כלפיו. בחקירתה שבוצעה מיד לאחר מכן חזרה על הדברים שמסרה

בעימות וביקשה שישחררו את המשיבים.

8. לא אחת מתלוננות בעבירות אלימות במשפחה גרסות. אף על פי כן, קבע בית המשפט העליון כי חזרתה של עדה מגרסה ראשונית שמסרה במשטרה אינה משמיטה מניה וביה את גרסתה הראשונית. ראו למשל, בש"פ 7953/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**. ובאופן כללי נקבע כי לאור "**תסמונת האשה המוכה**" יש לנקוט בזהירות משנה לגבי בקשות והצהרות של מתלוננות בתיקי אלימות במשפחה. ראו למשל בש"פ 655/10 **דוידוב נ' מדינת ישראל**. יובהר, "**תסמונת האשה המוכה**" אינה תרופת פלא לכל קושי ראיתי הקשור בגרסת מתלוננת בתיקי אלימות במשפחה. כל מקרה יש לבחון לגופו. במקרה זה, את השינוי בגרסת המתלוננת, יש לבחון בשים לב לכך שהדבר אירע רק בעימות עם המשיב 1, אשר ממנו מסרה כי היא חוששת.

9. התרשמתי כי היחידה החוקרת נפלה לכלל טעות והעמידה את המתלוננת בפני סיכון רב, כאשר החליטה לבצע עימות בינה לבין המשיב 1, בנסיבות בהן מדובר באלימות במשפחה במגזר הבדואי, בנסיבות בהן המתלוננת מסרה שהיא חוששת מפני המשיבים, בנסיבות בהן המתלוננת סירבה בפירוש להשתתף בעימות, בנסיבות בהן המתלוננת שהתה במקלט מספר ימים נוכח עבירות האלימות, ובשים לב לכך שקיימות ראיות אובייקטיביות נוספות כגון תיעוד חבלות קשות, והקלטה של האירוע. לאור האמור, לא התרשמתי כי יש לייחס משקל לגרסת המתלוננת עימות ולחקירתה שלאחריה. יש להביע צער רב על התנהלות המשטרה, שלא רק שביצעה צעד שגוי חקירתית ולא רק שלא כיבדה את עמדת המתלוננת, אלא אף העמידה את המתלוננת בפני סיכון.

10. התרשמות זו מקבלת משנה תוקף מעיון בדיסק החקירה שהתקיימה מיד לאחר העימות. אציין מספר נקודות הנצפות בדיסק החקירה, ואין להן ביטוי בטופס החקירה עצמו:

א. מונה 1:04:20 השוטר מבקש להשמיע למתלוננת את ההקלטה המתעדת את אירוע התקיפה אך היא מסרבת להקשיב להקלטה ואף שואלת בחשש: "**את ההקלטה הזאת אתה רוצה להשמיע במשפט?**"

ב. מונה 1:05:50 המתלוננת אומרת לשוטר: "**אם אתם דואגים לי ולשלומי תשחררו את אחים של ממעצר**"

ג. מונה 1:07:44 המתלוננת מאשימה את עצמה שהגיעה להתלון. ואף מציינת כי היא "בעל חיים" שהגיעה להתלון.

ד. מונה 1:10:45 מאשרת שהיא ביצעה את ההקלטה.

11. הנה כי כן, מצאתי כי די בגרסת המתלוננת, כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה. אלא, שבענייננו לא מדובר במקרה של "גרסה מול גרסה", משום שקיימות מספר ראיות חיצוניות התומכת בגרסת המתלוננת ויש בהן כדי לחזק את עדותה:

א. תמליל הקלטת האירוע - המתלוננת מסרה הקלטה של האירוע. מתמליל האירוע עולה כי ניטש ויכוח בין המתלוננת לגבר בו מדובר על כך שהמתלוננת יצאה מהבית ללא רשות והייתה עם ר'. הגבר מאיים על המתלוננת כי יהרוג אותה ושלא תצא מהבית. המתלוננת מקללת

אותו. המתלוננת צועקת את שמו של המשיב 2. נשמע גבר נוסף. השניים מאיימים על המתלוננת. נשאלת אם עלתה עם גבר. ובתוך כך נשמעות חבטות וצרחות של המתלוננת. הגבר מאיים על המתלוננת שאם תצא מהבית יירה בה. אומר שהרביץ לה יותר מפעם אחת והיא לא הקשיבה. הגבר אומר לה **"מוות זה מוות, את תהיי כלבה"**. הגבר אומר למתלוננת: **"את יוצאת מהבית בלי להגיד לאח שלך אני לא נחות"** המתלוננת אומרת שאמרה לאמה לפני שיצאה אך הגבר אומר לה שאמא שלה לא תעזור לה ובתוך כך נשמעות שוב חבטות וצרחות של המתלוננת. נשמע גבר שלישי שמטיח בגבר הראשון: **"אתה מרביץ לאחותך?"** ובהמשך נשמע עימות בין הגברים. יוער, כי בחומר החקירה שהובא בפניי לא מצאתי את ההקלטה עצמה, ויש להצר על כך. אך, לשלב הראיות לכאורה מצאתי כי ניתן להסתפק בתמליל עצמו, נוכח כך שההקלטה תומללה על ידי איש משטרה, ולא על ידי צד בעל עניין.

ב. השיחה הראשונה למוקד 100 - מפלט שיחות בטלפון של המתלוננת אכן עולה כי התקשרה למשטרה כבר ביום האירוע 1.3.23 בשעה 19:24. מתמליל השיחה עולה המתלוננת מוסרת: **"בית 44 שכונה 1, מצב קשה"**. בכך יש כדי לחזק את עדות המתלוננת, להעיד על המצב הקשה בו הייתה מצויה בזמן אמת, וממילא אף לשלול כל טיעון בדבר כבישת התלונה. מהאזנה לשיחה הקצרה עולה כי המתלוננת מתנשפת ונסערת. ויש בכך כדי ללמד על מצבה הנפשי באותה העת.

ג. השיחה השנייה למוקד 100 - המודיעה, חברתה של המתלוננת, מדווחת על כך שהמתלוננת הותקפה בביתה. ושמשטרה הגיעה ושלחו אותה משם. מבקשת להישאר בעילום שם. מוסרת שהמתלוננת מדברת איתה מהשירותים והיא מפוחדת. אומרת שיש לה תמונות של חבלות. מוסרת שמרביצים למתלוננת עם כבל ועם מפזר חום. מוסרת את שמות המשיבים. יצוין כי במזכר מיום 6.3.23 שערך השוטר יאן לויט עולה שיצר קשר עם מריה, היא המודיעה, אך זו סירבה בתוקף למסור עדות בשל חששה לחייה. ובמזכר נוסף מיום 6.3.23 שערך השוטר אורי ארביב מסרה מריה כי אישה ממשפחת המתלוננת התקשרה אליה ואמרה לה לא לדבר בתיק הזה.

ד. דברי אמה של המתלוננת בפני השוטר עלי אלאטראש ביום 4.3.23 - שוטרים הגיעו לבית המתלוננת לאחר שחברתה הודיעה לשוטרים כי המתלוננת הותקפה. כשהשוטרים הגיעו המתלוננת ישנה. אמה של המתלוננת, אמרה תחילה שלא קרה כלום, בהמשך ש: **"רק דחפו אותה"** וכשנשאלה מי דחף אותה אמרה תחילה שהיא דחפה אותה ורק אחר כך כשהשוטר עימת אותה עם דבריה, אמרה שהמשיב 2 דחף את המתלוננת. הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח הכחשת המשיב 2 כל עימות מצדו עם המתלוננת.

ה. חקירת ר' מיום 7.3.23 - ר' מסרה כי היא חברה טובה של המתלוננת. המתלוננת סיפרה שלא נותנים לה לעבוד או ללמוד. המתלוננת לא סיפרה לה על אירועי אלימות שאירעו בעבר. ביום רביעי הציעה למתלוננת לאכול יחד במרכז אורן, בזמן שאכלו התקשר אליה אח של המתלוננת כמה פעמים וביקש ממנה להחזיר את המתלוננת והוא גם דיבר עם המתלוננת עצמה. ר' החזירה את המתלוננת לביתה ולאחר כמה שעות, בסביבות 21:00, המתלוננת אמרה לה שהרביצו לה. כשמציגים לה את התמונות של המתלוננת חבולה היא מאשרת

שהמתלוננת הציגה לה אותן בדרך למשטרה. המתלוננת סיפרה לה שהרביצו לה בגב עם תנור ובידיים וברגליים עם כבל. המתלוננת לא נוטלת כדורים אבל סיפרה לה שפעם קנתה כדורים להרגעה. כמו כן, סיפרה לה שאחרי שהרביצו לה שתתה 10 כדורים. בכוחה של עדותה של ר' להכשיר את אמרת המתלוננת בפני ר' במסלול של אמרת קורבן אלימות משום שזו נאמרה בסמוך לאחר האירוע. וזו, יש להדגיש, ראייה עצמאית בלתי תלויה בעדותה של המתלוננת.

12. בחנתי היטב את חקירות העדים שעדותם עומדת בסתירה לגרסת המתלוננת, אך מצאתי כי אין בכוחן להפחית, בשלב הראיות לכאורה, מעוצמת גרסתה של המתלוננת:

א. פ' א' ע' מסרה בחקירתה מיום 6.3.23 כי לא יודעת מה קרה למתלוננת. לא יודעת היכן המתלוננת נמצאת. לא שמעה צעקות ביום האירוע. מכחישה שהייתה בבית ביום האירוע והוציאה את האנשים מהבית. טוענת שהמתלוננת משקרת. ראתה אותה לאחרונה לפני ארבעה חודשים. לא יודעת כלום. לא אוכל להעניק משקל לגרסתה בשלב זה. ראשית, משום שמצד אחד טוענת שלא הייתה בביתה ביום האירוע ולא יודעת מה קרה ומצד שני טוענת בביטחון רב שהמתלוננת משקרת. שנית, משום שעדים אחרים מסרו שהיה אירוע משמעותי בבית. כגון למשל ע'. א'שתיאר "בלאגן", או אמרת אמה של המתלוננת בפני השוטרים, והכל בשים לב לקיומה של הקלטה ממנה עולה אירוע קולני במיוחד עם צעקות מצד המתלוננת והמשיבים.

ב. א' א' ע' מסרה בחקירתה מיום 6.3.23 כי המתלוננת לעיתים לוקחת תרופות של ע'. א'ומתעלפת. פעם אחרונה, ביום רביעי, היא פרססה והרביצה לעצמה. יש לה בעיות נפשיות. לא יודעת אם היא מטופלת. לא זוכרת מה היה ביום רביעי מכחישה שמשטרה הגיעה אליהם ביום רביעי. מאשרת שהמתלוננת ביקשה את רשותה לצאת לאכול עם ר' ביום רביעי. מוסרת כי המתלוננת חייבת לקבל מהם אישור כדי לצאת. טוענת שהמשיבים לא היו בבית בזמן האירוע. כשמוצגות לה תמונות החבלות טוענת שהמתלוננת הסבה אותן לעצמה. לשאלת החוקר טוענת שראתה את המתלוננת מכה את עצמה עם תנור וכתנור וכתנור. והפעם האחרונה שראתה את המתלוננת מכה את עצמה עם כבל ותנור הייתה ביום שבת. ביקשה מהמתלוננת שתעזור לה והמתלוננת החלה להכות את עצמה עם כבל ותנור. התנור היה דלוק. שוללת שהיו צעקות ביום רביעי. לא מצאתי כי אוכל לקבל בשלב זה את עדותה ממספר טעמים: ראשית, גרסתה לגבי מצב נפשי בעייתי של המתלוננת עומד בסתירה לעדויות ס' ור' ואף אין אינדיקציה אובייקטיבית לבעיות נפשיות בעברה. שנית, טענה שהתנור היה דלוק בעוד בפועל אפשרות כזו אינה מעשית ואף אינה עולה בקנה אחד עם החבלות שנגרמו למתלוננת שאינן מסוג כוויות. שלישית, טענה שהמשיבים לא היו בבית ביום האירוע בו בזמן שקיימות שלל ראיות שכן היו, ביניהן למשל ההקלטה של האירוע בו נשמע שמו של המשיב 2, ועדות המשיב 1 שמאשר שהיה בבית ותיקן את הביוב. ואף עומדת בסתירה חזיתית לדבריה לשוטר עלי אלאטראש שהגיע לביתה לפיהם המשיב 1 כן דחף את המתלוננת באירוע נוכח התנהגותה. ודוק, התנהלותה מול השוטר אלאטראש אינה מעוררת אמון רב משום שתחילה אמרה לשוטר שלא קרה כלום, בהמשך ש: **"רק דחפו אותה"** וכשנשאלה מי דחף את המתלוננת אמרה תחילה שהיא דחפה אותה ורק אחר כך כשהשוטר עימת אותה עם דבריה, אמרה שהמשיב 2 דחף את המתלוננת.

ג. א' א.ע' מסרה בחקירתה מיום 6.3.23, כי ביום רביעי ישבה בביתה עם אמה והמתלוננת צחקו והכל היה כרגיל. טוענת שהייתה סתימה בביוב ואחיה - ע' . א'ועבד רבו - תיקנו את הסתימה. לא הייתה במקום תיקון הסתימה אבל מוסרת שגם המשיב 1 היה שם. כשנשאלת אם ראתה את המתלוננת מרביצה לעצמה מוסרת שכמה פעמים, לפני שבוע ולפני יומיים שלושה. המתלוננת הכתה את עצמה בבטן בידיים וברגליים. מוסרת שהמתלוננת נוגחת עם הראש שלה במיטה בקיר ובכל דבר. לא אוכל לקבל את גרסתה. ראשית, קיימת הקלטה בה נשמעת המתלוננת כשהיא מותקפת פיזית ומילולית בידי שני גברים שאחד מהם נושא את שם המשיב 2. שנית, קיימות מספר עדויות שלא מתארות בעיה נפשית או שימוש בתרופות כגון למשל עדות ר', ס' ומ' ואף אין אינדיקציה אובייקטיבית לבעיות נפשיות בעברה. שלישית, ס' שולל בעיה בביוב.

ד. ס' א.ע' מסר בחקירתו מיום 6.3.23 כי יחסיו עם המתלוננת טובים. ביום רביעי היה בביתו. שולל בעיה של ביוב ביום רביעי. לא שמע על כך שהמתלוננת נוטלת כדורים. היא אישה בריאה ויש לו יחסים טובים איתה. לא יודע מדוע התלוננה ולא ראה את המשיבים תוקפים אותה.

ה. עבד רבו א.ע' מסר בחקירתו מיום 6.3.23 כי ביום רביעי לא היה בבית רק חזר ב שעה 21:00. לא ראה את המשיבים ביום רביעי. מצוין כי הייתה לו סתימה בביוב שטרם הצליח לתקן. ראה את המתלוננת מרביצה לעצמה ביום שבת. לא ראה את פ' מגיעה לביתם טוען שאינה מגיעה לביתם. טוען שהמתלוננת שותה תרופות ומרביצה לעצמה. כשמראים לו תמונות של חבלות על גוף המתלוננת טוען כי המתלוננת מרביצה לעצמה עם חבל ודופקת את הראש בקיר. לא יודע למה שהמתלוננת תרביץ לעצמה. לא אוכל לקבל את גרסת העד, ראשית משום שטענה בעלמא לפיה המתלוננת חובלת בעצמה בלי לספק הסבר כלשהו להתנהגות מוזרה שכזו לא מעוררת אמון רב, לא כל שכן משקיימת הקלטה בה נשמעת המתלוננת מותקפת פיזית ומילולית בידי שני גברים. שנית משום שקיימות עדויות לכך שהמתלוננת לא משתמשת בתרופות פסיכיאטריות כגון למשל עדות ס', ר' ומ'ואף אין אינדיקציה אובייקטיבית לבעיות נפשיות בעברה. שלישית, ס' שולל בעיה בביוב.

ו. ע' . א' א.ע' מסר בחקירתו מיום 5.3.23 כי לא ראה אלימות כלפי המתלוננת. צוין כי ביום האירוע חזר מאשפוז יום והיה בלאגן בבית. שאל את המתלוננת היכן הכדורים שלו והיא אמרה לו שהיא רוצה לשתות אותם והוא לקח אותם ממנה. טוען שהמתלוננת גרמה לעצמה את החבלות. לגבי הגבס שיש לו ביד טוען שנפל כשהחליף פנס בבית. לא אוכל לקבל את עדותו, משום שהטענה לפיה המתלוננת גרמה לעצמה חבלות אינה עולה בקנה אחד עם טיב החבלות, מיקומן ועם כך שקיימת הקלטה בה נשמעת המתלוננת מותקפת פיזית ומילולית על ידי שני גברים.

ז. ס' א.ע' בחקירתו מיום 7.3.23 מסר כי המתלוננת הינה אחותו והם גרים צמוד אחד לשני. ביום רביעי בזמן האירוע היה בעבודה והגיע לבית בשעה 18:00. לא ראה ולא שמע כלום. לא יודע אם הגיעה משטרה באותו היום. נשאל אם המתלוננת משקרת כשהיא אומרת שהוא ראה את האירוע, עונה: "לא יודע, אני מצידי סיימתי להגיד מה אני יודע". מבקש לעזוב

את החקירה באמצע. החוקרת מעכבת אותו וחוקרת אותו באזהרה. חוזר על כך שלא יודע למה המתלוננת תגיד שהוא ראה את האירוע. מוכן לקחת אחריות על המתלוננת. לא אוכל לתת משקל לעדות העד בשלב זה, משום שהוא לא מכחיש את טענות המתלוננת, אלא פשוט עונה "לא יודע", וניכר מהתנהגותו בחקירה שהוא מעוניין שלא להפליל את אחיו, עד שלבסוף הוא ממש מבקש לעזוב את החקירה ומפסיק לשתף פעולה.

ח. מ'א.ע' בחקירתו מיום 8.3.23 ציין שיש לו יחסים טובים עם המתלוננת אך שיש לה פוזה והיא ישר נדלקת. מכחיש שהיה בבית ביום האירוע. טוען שהיה אצל אורתופד בנתניה. נשאל אם יש לו מסמכים ואומר שהם אצל הרופא. נשאל איך קוראים לרופא ועונה שלא מכיר. מוכן לקחת אחריות על המתלוננת. לא אוכל לתת משקל כלשהו לעדותו בשים לב לגרסתו לפיה היה אצל אורתופד בנתניה שאינו יודע את שמו ואף אין לו מסמכים להציג בנדון.

13. לאחר ניתוח גרסאות העדים התרשמתי כי הם מנסים להגן על המשיבים בטענה שהמתלוננת לא יציבה בנפשה ולכן חבלה בעצמה. פירטתי את הטעמים לכך שאין לקבל את עדויותיהם. אך מעבר לאמור, יש לזכור כי גרסאותיהם מבקשות ללמד על הפללת שווא מצד המתלוננת. אלא שלא התרשמתי כלל ועיקר ממכניזם של הפללת שווא. בין השאר מהטעמים הבאים: **ראשית**, המתלוננת לא הגישה תלונה בעצמה, אלא הייתה זו חברתה שהתקשרה למשטרה ומסרה תלונה, ולמעשה כשהשטרים הגיעו לבית המתלוננת היא בכלל ישנה. **שנית**, קיימים בחומר החקירה מספר חיזוקים חיצוניים לגרסת המתלוננת השוללים הפללת שווא, כגון תיעוד החבלות הקשות על גוף המתלוננת, הקלטת האירוע, השיחה הקצרה והנסערת למוקד 100 בזמן אמת, עדותה של ר', אמרתה המפלילה של אמה בפני השוטרים אלאטראש. **שלישית**, אין הסבר מבוסס המעוגן בראיות להפללת שווא. כלל ידוע הוא שעל מנת לקבל טענה לעלילת שווא עליה להיות: "**ממשית ולעמוד במבחן ההיגיון והשכל הישר**". ראו למשל ע"פ 3082/22 **פלוני נ' מדינת ישראל**. הטענה לפיה המתלוננת רצתה לצאת מהבית ולכן הפלילה את אחיה לא מתיישבת עם הגיון החיים והשכל הישר, משום שהגשת התלונה סיכנה את המתלוננת הרבה יותר מאשר כל תרחיש אחר, בו הייתה פשוט בורחת מהבית כך סתם. ודוק, יש לזכור כי ככלל, טענות בדבר הפללת שווא, דינן להתברר בהליך העיקרי, משום שהן מחייבות הכרעה בין גרסאות סותרות וקביעת קביעות נחרצות ביחס למהימנות עדים, דבר שניתן לעשות ככלל רק לאחר שמיעת העדים. **רביעית**, המתלוננת אכן נטלה כדורים וניסתה להתאבד, אך זה אירע בעקבות מעשי המשיבים. ללמדנו, כי הניסיון האובדני והשימוש בכדורים הינם אגב אלימות המשיבים.

14. עניין עובדתי נוסף ואחרון שאבקש להציג הוא גרסאותיהם של המשיבים:

א. המשיב 1 בחקירתו מיום 5.3.23 מסר כי לפני כחודשיים ראה את המתלוננת לוקחת תרופות שאחיו קיבל מפסיכולוג. מציין שנתן לה כסף כל חודש על מנת שלא תעבוד. אתמול (4.3.23 יום שבת) חזר לביתו מהצפון וראה שיש חבלות על פני המתלוננת. שאל אותה לפשר החבלות והיא אמרה לו שהיא רוצה לעבוד ושאלה לא מוכן שהיא תעבוד היא תהרוג את עצמה. אמר לה שלא תפגע בעצמה ואם תרצה יאפשר לה לחזור לעבודה אבל מהחודש הבא. טוען שהיה בצפון ושהיה עם טלפון 052-72721798 וכן לרכב שלו יש איתוראן. כשחזר בשבת אמרו לו שהמשטרה מחפשת אותו ואז הלך למשטרה. ביום שישי דיבר עם המתלוננת וחשב שהיא נתנה לעצמה מכות ושתתה כדורים פסיכיאטריים. מסביר שאסר עליה לעבוד כי הם שלושה אחים והם יעזרו לה. בהמשך אומר שהמתלוננת אמרה שהיא לא יכולה להמשיך לעבוד

והבטיח לעזור לה. ידע שהמתלוננת יצאה עם ר' באישור אמם שגם הודיעה לו על כך כי הוא הגבר בבית. אומר שייתכן ואחיו, המשיב 2, הודיע לו שהמתלוננת יצאה מביתה ביום רביעי. באותה העת עבד בבית. מכחיש שתקף את המתלוננת. טוען שלא מנע מאחותו לצאת או לעבוד. טוען שגם הוא וגם המשיב 1 היו מחוץ לבית בזמן האירוע הנטען. הוא, המשיב 1, עבד בבית מאחורי הבית ואילו המשיב 2 היה מחוץ לבית, לא יודע איפה בדיוק הוא היה. מכחיש שאמר למתלוננת "אני אראה לך איך אנחנו הגברים". מכחיש ששמע צעקות. היה מאחורי הבית בברכת בויב שנמצאת מתחת לחלון של המתלוננת. מוסר כי תיקן את הבויב ביום חמישי. באותו יום לא ראה כלל את המתלוננת וראה אותה רק בשישי עם חבלות. מכחיש שתקף את המתלוננת וטוען שהיא משקרת. טוען שאו שמישהו נתן לה את המכות או שהיא נתנה מכות לעצמה.

ב. המשיב 1 בחקירתו מיום 8.3.23 מסר כי אינו מעוניין לשמוע את ההקלטה בה לכאורה והוא נשמע מאיים על המתלוננת ותוקף אותה. מוסר כי לא יודע מה שומע. מכחיש אלימות מצידו. מוטח בו שהוא נשמע מאיים והוא אומר שאין לו משהו להגיד. טוען שהמתלוננת חבלה בעצמה.

ג. המשיב 2 בחקירתו מיום 8.3.23 מסר כי לא יודע מי מדבר בהקלטה. טוען שהמתלוננת פסיכיאטרית ולוקחת כדורים והיא סתם צורחת. מכחיש אלימות מצידו.

ד. המשיב 2 בחקירתו מיום 5.3.23 מסביר שהוא והמשיב 1 מחליטים על כל הדברים בבית. מבהיר כי אם המתלוננת רוצה לצאת מהבית היא צריכה להגיד לו איפה היא. מוסר כי שבוע שעבר המתלוננת יצאה מהבית מבלי להגיד לו. התקשר אליה ואמר לה שתחזור הביתה. כשהיא חזרה לבית הוא היה בבית. קרה כלום. יצאה לשתות קפה לאחר מכן. מכחיש שאיים עליה או תקף אותה. טוען שהיא לוקחת כדורים פסיכיאטריים ונותנת לעצמה מכות. אין לו הסבר איך גרמה לעצמה מכות בגב התחתון.

15. המשיבים, אם כן, מאשרים שליטה בחייה של המתלוננת ברמות כאלה או אחרות. יש אף אישוש עקרוני למפגש עם ר' ביום האירוע, לשיחה עם המשיב 2, ולהגעת המתלוננת לביתה לאחר מכן. המשיבים מרחיקים עצמם מכל קשר לאירוע, זאת למרות ההקלטה הקושרת אותם לאירוע, ולמרות ששמו של המשיב 2 עולה בהקלטה ולמרות שאמו של המשיב 2 קושרת אותו לכל הפחות לדחיפה של המתלוננת במעמד האירוע. גרסת המשיבים לפיה המתלוננת אינה יציבה נפשית לא נתמכת בעדויות ר', ס' ומוניר, ואף לא בכל ראיה אובייקטיבית אחרת. גרסתם לפיה המתלוננת חבלה בעצמה אינה עולה בקנה אחד עם הקלטת האירוע, טיב החבלות ומיקומן. לפיכך, גרסאות המשיבים לא מעוררות אמון רב, מיתממות, ולוקות באי דיוקים.

16. **אשר על כן, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיבים תקפו את המתלוננת הסברו לה חבלות ואף איימו עליה.**

דיון בעילת המעצר

17. המשיבים ביצעו לכאורה עבירות אלימות ואיומים כנגד אחותם על רקע אורחות חייה. במקרים כגון זה קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית, באשר מדובר באלימות כלפי בן משפחה כשמשמעותו בחוק למניעת אלימות

במשפחה, התשנ"א-1991. ודוק, בעוד החזקה הקבועה בחוק, עיקרה בהסדרת נטלי ההוכחה והפרכתם, בענייננו נסיבות ביצוע העבירה, תוצאות המעשים והמניעים לביצוע העבירות מלמדים מאליהם על מסוכנות ברורה ומיידית ברף הגבוה.

18. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע לא אחת כי: **"בהתאם למצוות המחוקק על בית המשפט להימנע מלשחרר נאשמים בעבירות אלימות במשפחה לחלופת מעצר מבלי לוודא את ביטחון של קורבנות העבירה ושלוש הציבור בכללותו"**. ראו למשל בש"פ 7014/20 פלוני נ' מדינת ישראל. ובאופן כללי ראו קביעות בית המשפט העליון מן העת האחרונה לגבי תפקידו של בית המשפט בהתמודדות עם תופעת האלימות במשפחה, גם אם בעיקר ביחס לשיקולי ענישה, בע"פ 3633/21 פלוני נ' מדינת ישראל.

19. ההלכה היא כי בעבירות אלימות במשפחה אף אין די בריחוק גיאוגרפי כשלעצמו כגורם מפחית מסוכנות: **"במקרה אלימות במשפחה אין בהכרח די בריחוק גיאוגרפי של הנאשם מהמתלוננת בכדי לאיין את מסוכנותו, וכי כיוון שעבירות אלו מאופיינות בהתפרצויות בלתי נשלטות של הנאשם לא יהיה בכוחה של חלופת המעצר בכדי להקטין באופן מספק את הסיכון הנשקף ממנו"**. ראו למשל בש"פ 8296/13 פלוני נ' מדינת ישראל. זאת, אף בשים לב לחשש הנורא מכל בעבירות מסוג זה והוא רצח של המתלוננת. ודוק, בעבירות אלימות במשפחה נקבע כי: **"גם אירוע אלימות ברף הנמוך יכולים להוות סמן מקדים לאירוע אלימות חמור שיכול להגיע לכדי רצח"** ראו למשל רע"פ 2329/23 פלוני נ' מדינת ישראל.

20. את המסוכנות הנשקפת מפני המשיבים אף יש לבחון תוך מתן דעת למצבה הנפשי של קורבן העבירה והשפעת השחרור עליה. ובענין זה ראו למשל בש"פ 7930/22 מדינת ישראל נ' פלוני. עיון בחומר החקירה מלמד כי המתלוננת מפוחדת מאוד מפני המשיבים, כי ניסתה להתאבד באמצעות בליעת כדורים בעקבות האירוע. וכי מצבה הפיזית והנפשי של המתלוננת עלול להיות מושפע לרעה משחרור המשיבים. יש לזכור כי המשיבים, לא רק פגעו בחירותה של המתלוננת - חירות במובן של היעדר כפיה (ראו ישעיהו ברלין **ארבע מסות על חירות** 170-221 (1971)) - אלא, אף פגעו באוטונומיה של המתלוננת, המבטאת חופש במובן רחב יותר, (ראו **JOSEPH RAZ, THE MORALITY OF FREEDOM, 166 (1986)**), שם מתאר יוסף רז את האוטונומיה האנושית כיכולת של אדם לשלוט בחייו, לנהל אותם על פי תכנית חיים כלשהי, ולכתוב את סיפור חייו. מעשי המשיבים, אם כן, לא פגעו רק בחירותה של המתלוננת, אלא אף פגעו פגיעה קשה באוטונומיה של המתלוננת, קרי ביכולתה לבחור לעצמה דרך חיים, לממש עצמה, ללכת למקומות אליהם היא חפצה ללכת, ביחד עם האנשים שהיא חפצה להיות במחיצתם. פגיעה אנושה שכזו, חמורה לא פחות מהפגיעה הפיזית שנגרמה למתלוננת. שחרור המשיבים, עלול להוביל לפגיעה קשה במתלוננת, לא רק במובן בו היא עלולה להיפצע פיזית על ידי המשיבים, אלא אף במובן בו היא עלולה להישלט על ידי המשיבים, בין אם במישרין ובין אם בעקיפין. שחרור המשיבים משמעו מעצר המתלוננת, הא ותו לא.

21. אם בכל האמור עד כה לא די, הרי שנקודת מבט נוספת חשובה בענייננו היא האופן בו המשיבים תופסים את המתלוננת. מחומר החקירה, ולמעשה אף מעדויות המשיבים עצמם, עולה כי יחסם של המשיבים אל המתלוננת הינו יחס אינסטרומנטלי ולא יחס של שווה בין שווים, אדם הראוי לכבוד באשר הוא. המשיבים, התייחסו אל המתלוננת לא כאל תכלית בפני עצמה, כמי שהינה אדם אוטונומי הרשאי לנהל את חייו כרצונו, אלא כאמצעי שנועד לשמר תפיסה פטריארכלית, בה האישה אינה רשאית לממש את רצונותיה, והיא נדרשת לציית לכללים שמנוסחים לה על ידי הגברים שבמשפחתה. על ההבחנה בין תכלית לאמצעי ראו משנתו של הפילוסוף עמנואל קאנט (Immanuel Kant, *Grounding for the Metaphysics of Morals* 1785). באופן אירוני למדי, בעוד המשיבים פגעו במתלוננת, על בסיס תפיסה מעוותת לפיה הם שומרים על כבודה, (honor) הלכה למעשה הם פגעו פגיעה קשה בכבודה (dignity). עוד על הבחנה זו ראו: אורית קמיר "יש סקס אחר -

הביאווה לכאן': עברת האינוס בין הדרת כבוד (honor), שוויון וכבודו הסגולי של האדם (dignity), והצעה לחקיקה חדשה ברוח ערך כבוד האדם" **משפט וממשל** ז' 669 (2004). בתפיסת עולם ארכאית ופסולה שכזו האישה אינה יותר מאמצעי, על מנת לשמר את כבודו של הגבר המשפחה. כל זאת נאמר, כדי להדגים בדרך נוספת, שהמסוכנות הנשקפת מפני המשיבים כלפי המתלוננת גבוהה במיוחד, נוכח תפיסתם אותה כאמצעי ולא כתכלית. זאת משום, שתפיסת אדם כאמצעי מטשטשת עכבות ביחס לאי פגיעה בו. ואכן, לא אחת נשים נרצחות בחברה הבדואית על רקע "כבוד המשפחה", והכל בזמן שהרוצח בטוח, באופן מעוות, כי מעשיו, גם אם קשים, אף על פי כן ראויים הם.

22. מלבד מסוכנות, בעבירות מסוג זה קיים אף חשש מובנה לשיבוש הליכים, בשל ההשפעה שיכולה להיות למשיבים על הקורבן שהינה בת משפחתם, הסרה למרותם. ראו למשל בש"פ 11378/05 **פלוני נ' מדינת ישראל**. הדברים מקבלים משנה תוקף, שעה שמחומר הראיות עולה כי המתלוננת חוששת מפני המשיבים, כי במהלך העימות עם המשיב 1 חזרה בה מגרסתה המפלילה ואף נוכח גרסת בני המשפחה האחרים שהציגו את המתלוננת כלא יציבה נפשית שחובלת בעצמה והסתרת העובדה שהיא שהתה בבית בפני השוטר אלאטראש שהגיע לביתה. חשש זה ימשיך ויעמוד במלוא עוזו, לכל הפחות, עד לסיום עדותה של המתלוננת במשפט.

23. הנה כי כן, נשקפת מן המשיבים מסוכנות ברף הגבוה וקיים חשש של ממש לשיבוש הליכים והשפעה על המתלוננת. עוצמתן של שתי עילות מעצר אלו, לא כל שכן כשהן מצטרפות אחת לשנייה, מחזקות את המסקנה כי לא ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעות חלופה שמידת פגיעתה בחירות המשיבים פחותה.

24. עוד אציין כי נוכח העובדה שהמשיבים תופסים עצמם כמי שמחויבים לשלוט באורחות חייה של המתלוננת, לא אוכל לתת בהם אמון. לא מדובר למשל במי ששדד בנק או דקר אדם על רקע סכסוך עסקי, שאז הוא מודע לכך שעשה מעשה רע, אלא שעשה אותו מתוך מניע כלכלי פסול. בענייננו המשיבים, בעולמם הפנימי, תופסים עצמם כמי שאחראים על המתלוננת ולכן נדרשים לשלוט באורחות חייה, ולפיכך כלל לא בטוח שתופסים את מעשיהם כדבר רע, או לכל הפחות בבחינת הרע במיעוטו. תפיסת עולם שכזו לא מאפשרת מתן אמון במשיבים. הלכה היא כי בכל הנוגע למרכזיות רכיב האמון, בבחינת האפשרות לשחרר לחלופת מעצר: "**האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצרו באיזוק אלקטרוני**". ראו למשל בש"פ 1903/18 **מרואני נ' מדינת ישראל**. עוד לעניין מרכזיות יסוד האמון בנאשם ראו בש"פ 2083/09 **מולנר נ' מדינת ישראל** וכן בש"פ 4977/99 **משעלי נ' מדינת ישראל**. בענייננו, כאמור, יש קושי רב ליתן אמון במשיבים, נוכח טיב המעשים, המניע להם, וגרסתם במשטרה שאף בה יש כדי להשפיע על מידת האמון. הלכה היא כי היעדר אמינות העולה מהודעות הנאשם יכולה לחזק את חוסר היכולת לתת אמון הנחוץ לצורך שחרור לחלופה. ראו למשל בש"פ 5297/13 **עלי מוחמד נ' מדינת ישראל**.

25. משהתרשמתי כי לא ניתן לתת אמון במשיבים, כי המסוכנות הנשקפת מפניהם גבוהה, וכי קיים חשש כבד לשיבוש, אותו יוכלו להמשיך להפעיל אף ממעצר בית, הרי שהמשיבים אינם עוברים את המבחן הראשון במבחן הדו-שלבי אשר יש לבחון טרם שחרור. ראו למשל בש"פ 3002/06 **סעאידה נ' מדינת ישראל**. לפיכך, אני קובע כי בשים לב לכלל הנסיבות, ומתוך דאגה כבדה לביטחונה הפיזית והנפשי של המתלוננת, אין חלופה כלשהי שיש בה כדי להשיג את מטרות המעצר. בנסיבות האמורות, לא מצאתי טעם לזמן תסקיר בעניינו, שכן הלכה היא כי: "**מקרים בהם ברי כי חלופת מעצר לא תסכון - אין טעם להזמין תסקיר**". ראו בש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל**. מה גם שזימון תסקיר יהווה נקודת לחץ נוספת על המתלוננת, שבאופן רגיל שירות

המבחן מבקש את עמדתה לצורך שאלת המעצר. ולכך לא אוכל לתת יד.

26. סיכומי של דבר, אני מורה על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.

עוֹתֵק הַחֲלָטָה יוֹעֵבֵר לִמְפַקֵּד תַּחֲנִת עֶרְעוֹר בִּנְגֵב, שִׁיתֵן דַּעְתּוֹ לַהֲתַנְהִלוֹת הַמִּשְׁטֵרָה בְּתִיקָה זֶה וְאִף יַעֲשֶׂה כָּל שְׂבִידוֹ לַהֲבִטִיחַ אֶת שְׁלוֹמָה שֶׁל הַמִּתְלוֹנְנֶת.

**נִיתְּנָה הַיּוֹם, ח' נִיסָן תשפ"ג, 30 מֵרֵץ 2023, בַּמַּעֲמָד
הַצַּדְדִּים.**